

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 4 maart 2011 in zaak
nrs. 11/4880 en 11/4879 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 februari 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen en geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als grieven 1 tot en met 7 en 8, eerste deel, is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. In het tweede deel van grief 8 klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn beroep op artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) niet nader heeft onderbouwd. Volgens de vreemdeling heeft de voorzieningenrechter in het verlengde hiervan voorts ten onrechte overwogen dat de minister niet in strijd met voormeld artikel van het Handvest heeft gehandeld. In de toelichting op de grief voert de vreemdeling aan dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat hij zowel in de zienswijze als in de gronden van beroep uitgebreid te kennen heeft gegeven op welke wijze zijn rechten zijn geschonden.

2.3.1. De vreemdeling heeft zowel in de besluitvormingsfase als in de beroepsfase een gemotiveerd beroep gedaan op artikel 24 van het Handvest. De klacht van de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn beroep op voormeld artikel van het Handvest niet nader heeft onderbouwd, is derhalve terecht voorgedragen. De klacht kan evenwel, gelet op het volgende, niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.3.2. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) erkent de Unie de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft. De bepalingen van het Handvest houden geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen. De rechten, vrijheden en beginselen van het Handvest worden uitgelegd overeenkomstig de algemene bepalingen van titel VII van het Handvest betreffende de uitlegging en toepassing ervan, waarbij de in het Handvest bedoelde toelichtingen, waarin de bronnen van deze bepalingen vermeld zijn, terdege in acht worden genomen.

2.3.3. Ingevolge artikel 24, eerste lid, van het Handvest, hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Ingevolge het tweede lid vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Ingevolge het derde lid heeft ieder kind het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

2.3.4. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het Handvest, voor zover thans van belang, zijn de bepalingen van het Handvest gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

Ingevolge het tweede lid breidt het Handvest het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, scheidt geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken.

2.3.5. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 december 2010 in zaak nr. 201003052/1/V3; www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Het besluit van de minister dateert van 10 februari 2011. De vreemdeling heeft een beroep gedaan op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming. Deze richtlijn is geïmplementeerd in de Vw 2000. Nu de vreemdeling onder het toepassingsbereik van voormelde richtlijn valt en de minister zijn aanvraag daaraan heeft getoetst, moet worden aangenomen dat de minister in deze zaak het recht van de Unie ten

uitvoer heeft gebracht.

De zaak valt derhalve binnen de materiële werkingssfeer van het Handvest.

2.3.6. Volgens de Toelichtingen bij het Handvest (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie van 14 december 2007, C 303/25), die ingevolge artikel 6, eerste lid, derde alinea, van het VEU en overeenkomstig artikel 52, zevende lid, van het Handvest voor de uitlegging daarvan in acht moeten worden genomen, is artikel 24 gebaseerd op het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK), dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. Uit die toelichtingen is af te leiden dat artikel 24 van het Handvest overeenkomstig artikel 3 van het IVRK dient te worden geïnterpreteerd.

2.3.7. In artikel 3, eerste lid, van het IVRK is bepaald dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind een eerste overweging vormen.

2.3.8. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat het eerste lid van artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient door de bestuursrechter in dit verband te worden getoetst of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter.

Op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de arresten van 1 februari 1997, 51/76, VNO, punt 22 en volgende (www.eur-lex.europa.eu) en van 24 oktober 1996, C-72/95, Kraaijeveld, punt 47 en volgende (www.curia.europa.eu) kan een bepaling van Unierecht worden ingeroepen voor de nationale rechter, ook als deze een beoordelingsruimte bevat voor de lidstaten. De omstandigheid dat een Unierechtelijke bepaling een dergelijke beoordelingsruimte toekent, sluit voor de rechter de mogelijkheid niet uit om te toetsen of de nationale instanties de grenzen van deze beoordelingsruimte hebben overschreden. Artikel 24 van het Handvest, dat, zoals hierboven in overweging 2.3.6. is vermeld, gebaseerd is op artikel 3 van het IVRK, bevat een dergelijke beoordelingsruimte voor de nationale instanties. Bijgevolg kan de rechter enkel toetsen of deze in onderhavig geval door de minister is overschreden.

Gelet op de omstandigheid dat het besluit van 10 februari 2011 er geen blijk van geeft dat de minister zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de vreemdeling, heeft de voorzieningenrechter de door de vreemdeling voorgedragen beroepsgrond over artikel 24 van het Handvest terecht, zij het op onjuiste gronden, verworpen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze berust, te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van
mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

De voorzitter is verhinderd
de uitspraak te ondertekenen.

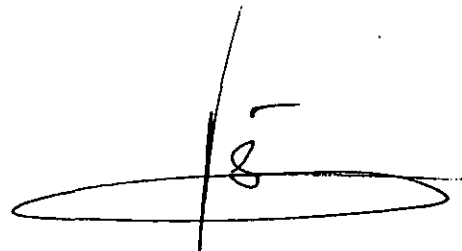
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2012

594.

Verzonden: 7 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

+31263592727

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Voorzieningenrechter

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 11/4880 (verzoek)
AWB 11/4879 (beroep)

Datum uitspraak: 4 maart 2011

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

Inzake

geboren op
v-nummer
van Afghaanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde mr. M.M.J. van Zantvoort,

tegen

de Minister voor Immigratie en Aziel,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 10 februari 2011 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker van 2 februari 2011 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en geweigerd verzoeker ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is bekendgemaakt in het Aanmeldcentrum te Den Bosch. Verzoeker heeft daartegen op 11 februari 2011 beroep ingesteld. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten. Bij verzoekschrift van 11 februari 2011 heeft verzoeker verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

+31263592727

Registratienummers: AWB 11/4880 (verzoek)
AWB 11/4879 (beroep)

2

De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden ter zitting van 25 februari 2011. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J. Raaijmakers.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Awb kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. Indien de voorzieningenrechter van oordeel is dat nader onderzoek na de zitting redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij op grond van artikel 8:86 van de Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Daarvoor bestaat aanleiding.

3. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit - de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen - te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen, mondt uit in een beoordeling van het naar de gedane aanvraag verrichte onderzoek en de motivering van de afwijzing.

4. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft verzoeker, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht.
De vader van verzoeker heeft drie jaar geleden het gezin, dat in Iran verbleef, verlaten en is teruggegaan naar Afghanistan. Een jaar geleden heeft ook verzoekers moeder haar gezin verlaten. Verzoeker, die illegaal in Iran verbleef, en zijn broertje hebben vervolgens verbleven bij een oom en tante in De oom heeft hem tewerk gesteld in een werkplaats en mishandeld. De baas van de werkplaats heeft verzoeker helpen vluchten door 4000 euro voor de reis voor te schieten. Verzoeker heeft niets met Afghanistan en heeft niemand daar.

5. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd.
Verzoeker heeft toerekenbaar onvoldoende documenten overgelegd om zijn reisroute te kunnen vaststellen. Zijn asielrelaas ontbeert positieve overtuigingskracht en wordt daarom ongeloofwaardig geacht. Op grond daarvan komt verzoeker niet in aanmerking voor een asielvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onderdelen a, b en c, en voor een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

De algehele situatie in Afghanistan is niet zodanig dat een asielzoeker uit dat land zonder meer als vluchteling is aan te merken. Verzoeker heeft voorts geen hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan hij in Afghanistan vrees voor vervolging te duchten zou hebben en hij behoort niet tot een door verweerder aangewezen kwetsbare minderheidsgroep. Er is voorts in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn).

6. Hiermee kan verzoeker zich niet verenigen en daartoe is het volgende, kort samengevat, aangevoerd.

+31263592727

Registratienummers: AWB 11/4880 (verzoek)
AWB 11/4879 (beroep)

3

De reisroute van verzoeker is wel duidelijk; het document uit Griekenland is daarvoor niet van belang. Zijn verklaringen zijn wel geloofwaardig. Verzoeker is minderjarig en daarmee heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden. Doordat hij het risico loopt bij terugkeer te worden geronseld door de Taliban, handelt verweerder in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de rechten van het kind (verder: IVRK), alsmede met artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: Handvest EU). In Afghanistan zijn ten slotte onvoldoende weeshuizen om een adequate opvang aan verzoeker te bieden en verzoeker heeft het onderzoek daarnaar niet gefrustreerd.

7. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

8. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

9. Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bepaalt dat bij het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

10. Verweerder heeft aan verzoeker in redelijkheid kunnen toerekenen dat verzoeker niet de documenten heeft overgelegd waarover hij de beschikking had. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat ook doordat verzoeker het Griekse document heeft weggegooid hem de kans is ontnomen het belang daarvan te toetsen. De verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (verder: EHRM; zaak MSS tegen België) kan daaraan niet afdoen.

11. Gelet hierop heeft verweerder aan verzoeker artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen, zodat verweerder heeft kunnen verlangen dat van het asiërelaas positieve overtuigingskracht uitgaat.

12. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asiërelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Daarvoor heeft verweerder van belang kunnen achten dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij meer zou hebben verklaard over het vertrek van eerst zijn vader, en later van zijn moeder. Verweerder heeft in dit verband bevreemdingwekkend kunnen achten dat verzoeker, toen hij van zijn moeder geen antwoord kreeg op zijn vragen naar het vertrek van zijn vader, na het vertrek van zijn moeder niet aan zijn oom en tante om informatie heeft gevraagd. Evenzeer heeft verweerder bevreemdingwekkend kunnen achten hetgeen verzoeker heeft verklaard omtrent het vertrek van zijn moeder en zijn reactie daarop. Zo heeft verweerder erop kunnen wijzen dat verzoeker eerst tegenover de vreemdelingenpolitie heeft verklaard dat zijn moeder is hertrouwd, terwijl hij daarna heeft verklaard dat hij denkt dat het zo is gegaan. Evenzeer bevreemdingwekkend heeft verweerder kunnen vinden dat verzoeker heeft verklaard dat hij meteen de dag van vertrek van zijn moeder naar zijn oom en tante is gegaan, terwijl hij tevens heeft verklaard dat hij dacht dat zijn moeder gewoon terug zou komen. Daarnaast heeft verweerder bevreemdingwekkend kunnen achten dat verzoeker, toen hij

+31263592727

Registratienummers: AWB 11/4880 (verzoek)
AWB 11/4879 (beroep)

4

door zijn oom slecht behandeld werd, niet naar zijn moeder op zoek is gegaan. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig kunnen achten.

13. Aangezien verweerder heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert, heeft verweerder kunnen oordelen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Nu verzoeker er niet in is geïnteresseerd zijn relaas in een aannemelijk kader te plaatsen, komt hij niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 in aanmerking voor een vergunning.

14. Verweerder heeft voorts bij het vorenstaande niet onrechtmatig gehandeld door van verzoeker te verlangen dat hij gedetailleerd en eenduidig kan verklaren. Ten tijde van het nader gehoor was verzoeker 15 jaar oud en verweerder heeft in redelijkheid kunnen overwegen dat ook van een 15-jarige verwacht mag worden dat hij gedetailleerd en eenduidig kan verklaren.

15. Ten betoge dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou optreden, heeft verzoeker verwezen naar de pagina's 87 en 88 van het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van juli 2010. In de door verzoeker aangehaalde passage is gewezen op het voorkomen van kinderhandel, kindsoldaten en seksueel misbruik van kinderen. Verzoeker heeft daarbij echter geen hem persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden vermeld die aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De enkele mogelijkheid daartoe is immers onvoldoende. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat verzoeker niet tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort.

16. Het standpunt van verweerder dat niet aannemelijk is gemaakt dat ten tijde van belang sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn kan de toetsing in rechte doorstaan. De stelling van verzoeker dat er op bepaalde plekken in Afghanistan wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict en de verwijzing door verzoeker naar de passages op de pagina's 4 en 25 van de Eligibility Guidelines van de UNHCR van 17 december 2010, alsmede het betoog dat verzoeker nooit in Afghanistan is geweest en dat daarom in het kader van de subsidiaire bescherming sprake zou zijn van een onevenredige bewijslast, vormt geen voldoende onderbouwing voor het betoog dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. In dit verband heeft verweerder kunnen verwijzen naar de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 20 juli 2010 (N. tegen Zweden).

17. Inzake de ambtshalve weigering van de verblijfsvergunning reguler voor bepaalde tijd in verband met het feit dat verzoeker een alleenstaande minderjarige is, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat verzoeker, die ten tijde van het bestreden besluit de leeftijd had van ruim 15 jaar, het onderzoek naar adequate opvang in Afghanistan heeft gefrustreerd door de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, als overwogen in de rechtsoverwegingen 12 en 13. Verweerder heeft ter zake niet gehandeld in strijd met zijn beleid, opgenomen in paragraaf B14/2.3.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000. Onder die omstandigheden kan de weigering ter zake stand houden.

18. Artikel 3 van het EVRM heeft geen verdere strekking dan dat bij procedures als de onderhavige met de belangen van de betrokken kinderen wordt rekening gehouden. Voor zover artikel 3 van het EVRM al een direct toepasbare norm inhoudt, kan op grond van het bovenstaande niet worden volgehouden dat verweerder in strijd met deze bepaling heeft gehandeld.

Verzoeker heeft voorts het beroep op artikel 24 van het Handvest EU niet nader

+31263592727

Registratienummers: AWB 11/4880 (verzoek)
AWB 11/4879 (beroep)

5

onderbouwd. Bij gebreke daarvan kan op grond van het bovenstaande niet worden
volgehouden dat verweerder in strijd met deze bepaling heeft gehandeld.

19. Dethalve is het beroep ongegrond. Gelet hierop dient het verzoek te worden
afgewezen. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep ongegrond;

wijst het verzoek een voorlopige voorziening te treffen af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L. van Gijn, rechter, in tegenwoordigheid van
mr. W. Eggink, griffier.

De griffier,

De voorzieningenrechter.

Uitgesproken in het openbaar op 4 maart 2011.

Rechtsmiddel:

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen één week na de verzending van een
afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling
bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-
Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten.
Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient
overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State
(www.raadvanstate.nl).

Tegen de uitspraak op het verzoek staat geen rechtsmiddel open.

VERZONDEN OP

04 MRT 2011

H

Collet Advocaten 's-Hertogenbosch

Stationsweg 14 A
5211 TW 's-Hertogenbosch
Telefoon: 0031 73 613 9242
Telefax: 0031 73 612 6242
info@colletinternational.com

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 MRT 2011	
ZAAKNR.	20110306411/2
AAN:	V2
BEHANDELD DD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Inzake: / hoger beroep
Onze referentie: S111351230124\HB MZ/MZ
Uw referentie: /
Behandeld door: M.M.J. van Zantvoort
Direct email: info@colletinternational.com

's-Hertogenbosch, 11/03/2011

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich de heer [naam] geboortedatum [datum] INDnr. 1101.14.1282, Vnr. [nummer] van Afgaanse nationaliteit, met het verzoek zijn belangen te willen behartigen. De heer [naam] wordt in Nederland wettelijk vertegenwoordigd door stichting NIDOS.

Cliënt wordt hierna ook genoemd de heer [naam]. De heer [naam] heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd om in de vreemdelingrechtelijke procedure alle vereiste geachte maatregelen te nemen. [naam] verblijft thans te [plaats] maar kiest woonplaats te mijnen kantore aan de Stationsweg 14-A te 5211 TW 's-Hertogenbosch.

De heer [naam] kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, d.d. 4 maart 2011 (bijlage), verzonden op dezelfde dag, vandaar dat de heer [naam] tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep indient. Hierbij verklaar ik, mr. M.M.J. van Zantvoort, advocaat te 's-Hertogenbosch, door de heer [naam] alsmede door zijn wettelijk vertegenwoordiger (het NIDOS) in Nederland bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de eerdergenoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem van 4 maart 2011, met het kenmerk AWBnr. 11/4879.

Grievan

Grief 1:

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in r.o. 10 als volgt:

'Verweerder heeft aan verzoeker in redelijkheid kunnen toerekenen dat verzoeker niet de documenten heeft overgelegd waarover hij de beschikking had. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat ook doordat verzoeker het Griekse document heeft weggegooid hem de kans is ontnomen het belang daarvan te toetsen. De verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de mens (verder: EHRM; zaak MSS tegen België) kan daaraan niet afdoen.'

In deze is van belang dat de heer [redacted] wel het ticket, alsmede het valse paspoort, waarmee hij is gereisd van Griekenland naar Nederland heeft overgelegd. Het is de IND dan ook bekend dat hij in Griekenland is geweest en van daaruit is doorgereisd naar Nederland. De heer [redacted] heeft uitgelegd welk document hij heeft gehad in Griekenland. Het betreft een document waarop staat dat hij binnen een bepaalde tijd het land dient te verlaten. Deze brieven worden in Griekenland verstrekt, daarmee is de IND bekend. Dit is ook in de stukken, alsmede tijdens de behandeling ter terechtzitting, aangegeven. Dit document is niet van belang in het kader van de reis die is afgelegd door de heer [redacted], sterker nog het betreft niet eens een reisdocument. De reisdocument heeft hij allemaal overgelegd en zijn bekend bij verweerder. Er wordt op deze wijze een onjuiste invulling gegeven aan het bepaalde onder artikel 31 lid 2 onder f Vw en dit wordt ten onrechte door de rechtbank overgenomen. Ten onrechte concludeert de rechtbank dan ook in r.o. 11 dat er positieve overtuigingskracht dient uit te gaan van het asielrelaas van de heer [redacted].

Grief 2:

Ten onrechte stelt de rechtbank in r.o. 12:

'De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Daarvoor heeft verweerder van belang kunnen achten dat van verzoeker verwacht mocht worden dat hij meer zou hebben verklaard over het vertrek van eerst zijn vader, en later van zijn moeder. Verweerder heeft in dit verband bevreemdingwekkend kunnen achten dat verzoeker, toen hij van zijn moeder geen antwoord kreeg op zijn vragen naar het vertrek van zijn vader, na het vertrek van zijn moeder niet aan zijn oom en tante om informatie heeft gevraagd. Evenzeer heeft verweerder bevreemdingwekkend kunnen achten hetgeen verzoeker heeft verklaard omtrent het vertrek van zijn moeder en zijn reactie daarop. Zo heeft verweerder erop kunnen wijzen dat verzoeker eerst tegenover de vreemdelingenpolitie heeft verklaard dat zijn moeder is hertrouwd, terwijl hij daarna heeft verklaard dat hij denkt dat het zo is gegaan. Evenzeer bevreemdingwekkend heeft verweerder kunnen vinden dat verzoeker heeft verklaard dat hij meteen de dag van vertrek van zijn moeder naar zijn oom en tante is gegaan, terwijl hij tevens heeft verklaard dat hij dacht dat zijn moeder gewoon terug zou komen. Daarnaast heeft verweerder bevreemdingwekkend kunnen achten dat verzoeker, toen hij door zijn oom slecht behandeld werd, niet naar zijn moeder op zoek is gegaan. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig kunnen achten.'

Zowel in de zienswijze, de gronden van het beroep als tijdens de zitting is aangegeven dat er te weinig rekening is gehouden met de leeftijd van de heer [naam]. Hij was twaalf jaar oud toen zijn vader weg ging en dertien jaar oud toen zijn moeder vertrok. Daarbij is de Afghaanse cultuur een geheel andere dan de Nederlandse cultuur en is ook daar te weinig rekening mee gehouden. In de gronden van het beroep is gemotiveerd weerlegd dat er geen sprake is van positieve overtuigingskracht, daar is te weinig mee gedaan door de rechtbank. In dat kader is van belang dat de band tussen de heer [naam] en zijn oom en tante van begin af aan niet goed is geweest. De situatie was er dan ook niet naar om uitgebreid navraag te doen over het vertrek van zijn beide ouders.

Grief 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 12 als volgt:

'Zo heeft verweerder erop kunnen wijzen dat verzoeker eerst tegenover de vreemdelingenpolitie heeft verklaard dat zijn moeder is hertrouwd, terwijl hij daarna heeft verklaard dat hij denkt dat het zo is gegaan.'

Ten onrechte en in strijd met de Vreemdelingenwet is gewicht toegekend aan en rekening gehouden met het gehoor bij de vreemdelingenpolitie. Hiermee wordt een extra moment ingebouwd door de IND om tegenstrijdigheden te creëren. Hiervoor is echter geen wettelijke basis en bovendien wordt er bij een dergelijk gehoor niet voldaan aan de voorwaarden voor het horen van een minderjarige. Evenmin is er de mogelijkheid correcties en aanvullingen in te dienen naar aanleiding van een gehoor bij de vreemdelingenpolitie en is de mogelijkheid er niet om cliënt daarop voor te bereiden. Het gehoor bij de vreemdelingenpolitie mag dan ook niet op dergelijke wijze gebruikt worden zoals in de onderhavige zaak is gedaan. Dit is gemotiveerd weergegeven in de stukken, alsmede ter zitting. Hierop is door de rechtbank ten onrechte - en in strijd met de vereiste motivering - niet ingegaan.

Grief 4:

Ten onrechte en in strijd met de rechten van het kind oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 14:

'Verweerder heeft voorts bij het vorenstaande niet onrechtmatig gehandeld door van verzoeker te verlangen dat hij gedetailleerd en eenduidig kan verklaren. Ten tijde van het nader gehoor was verzoeker 15 jaar oud en verweerder heeft in redelijkheid kunnen voerwegen dat van een 15-jarige verwacht mag worden dat hij gedetailleerd en eenduidig kan verklaren.'

Ten onrechte houdt ook de rechtbank alleen maar rekening met de leeftijd van de heer [naam] ten tijde van het gehoor en niet ten tijde van de gebeurtenissen in het land van herkomst. De gebeurtenissen vonden plaats toen de heer [naam] 12 respectievelijk [naam] was. Dit is het moment dat hij deze dingen heeft meegemaakt en waar hij zich op baseert ten tijde van het nader gehoor. Met deze leeftijd en de daarbij behorende belevingswereld dient dan ook rekening te worden gehouden. Dit is ten onrechte niet gedaan. Er is dan ook sprake van een onjuiste toetsing, waarbij onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van het kind.

De uiteindelijke toets die de IND en de rechtbank voorleggen aan de heer [naam] is gelijk aan de toets die wordt voorgelegd aan een volwassen asielzoeker. Het

Pagina: 4/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S111351230124\HB MZ/MZ

Datum: 11-03-2011

onderscheid in verwachtingen rondom de gedetailleerdheid van verklaringen wordt niet gemaakt. Het enige dat de IND heeft gedaan is het inzetten van een ambtenaar die is opgeleid om minderjarige te horen. Vervolgens wordt verwacht dat zij even gedetailleerd verklaren als een meerderjarige asielzoeker. Dit is onjuist en in strijd met de rechten van het kind.

Grief 5:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 15:

'Verzoeker heeft daarbij echter geen persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden vermeld die aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De enkele mogelijkheid daartoe is immers onvoldoende. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat verzoeker niet tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort.'

In het kader van de schending van artikel 3 EVRM zijn wel degelijk persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden vermeld. Er is eveneens een beroep gedaan op de uitspraak van het EHRM in de zaak Salah Sheekh wat betreft de minderheidsgroepering. De persoonlijke feiten en omstandigheden zien op het feit dat de heer [naam] minderjarig is en afkomstig uit Afghanistan. Dit staat ook niet ter discussie. Hiermee behoort hij tot een (uiterst) kwetsbare minderheidsgroep van minderjarigen in Afghanistan. Hier had niet op dergelijke ongemotiveerde wijze van mogen worden afgestapt. Het lijkt er in deze op dat met de argumenten zoals die in de gronden van het beroep zijn aangevoerd niets is gedaan.

Daarbij is ook ter zitting aangegeven dat de heer [naam] nimmer in Afghanistan is geweest en het nimmer mogelijk zal zijn specifieke omstandigheden aan te geven voor de heer [naam] in Afghanistan. Dit betekent echter niet dat ze er niet zijn. Dit heeft de rechtbank ten onrechte niet onderkend.

Grief 6:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 15 als volgt:

'Het standpunt van verweerder, dat niet aannemelijk is gemaakt dat ten tijde van belang sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, kan de toetsing in rechte doorstaan. De stelling van verzoeker dat er op bepaalde plekken in Afghanistan wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict en de verwijzing door verzoeker naar de passages op de pagina's 4 en 25 van de Eligibility Guidelines van de UNHCR van 17 december 2010, alsmede het betoog dat verzoeker nooit in Afghanistan is geweest en dat daarom in het kader van de subsidiaire bescherming sprake zou zijn van een onevenredige bewijslast, vormt geen voldoende onderbouwing voor het betoog dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. In dit verband heeft verweerder kunnen verwijzen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 20 juli 2010 (N. tegen Zweden).'

In de gronden van het beroep, alsmede in de zienswijze is een beroep gedaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er is verwezen naar de UNHCR eligibility guidelines in het kader van de veiligheidssituatie in Afghanistan. In de bestreden beschikking is daar door verweerder niet op ingegaan, er is enkel gesteld dat er geen 15 c situatie, dit in tegenstelling tot het algemeen ambtsbericht. In de

Pagina: 5/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S111351230124\HB MZ/MZ

Datum: 11-03-2011

uitspraak van de rechtbank wordt ook hier niet nader op ingegaan, er wordt voldaan met de stelling dat hetgeen omtrent artikel 15 c naar voren is gebracht onvoldoende is om te bepalen dat er sprake is van een 15 c situatie. Hierbij is nog eens extra van belang dat de heer ' minderjarig is en om die reden behoort tot een extra kwetsbare groep. Dat hij nimmer in Afghanistan is geweest is aangevoerd om aan te geven dat überhaupt onduidelijk is naar welk gebied hij terug zou worden gestuurd. Indien dat Kabul is dan is er zeker sprake van een artikel 15 c situatie. De rechtbank heeft dit niet onderkend en heeft het beroep op artikel 15 c ten onrechte ongemotiveerd afgedaan. De verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in N. tegen Zweden van 20 juli 2010 is onvoldoende nu de Eligibility Guidelines dateren van 17 december 2010, derhalve na de uitspraak van het EHRM.

Doordat onbekend is waar de IND de heer naartoe zal sturen is het onmogelijk een gefundeerd oordeel te vormen over een eventuele schending van artikel 15 c definitierichtlijn. Er zal dan in zijn geheel moeten worden gekeken of er sprake is van een schending bij terugkeer naar Afghanistan. Nu er in gedeelten van Afghanistan sprake is van een binnenlands gewapend conflict is dat zeker het geval. De rechtbank had dan ook niet op deze wijze kunnen oordelen dat dit niet het geval is.

Grief 7:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 16 als volgt:

'In de ambtshalve weigering van de verblijfsvergunning reguler voor bepaalde tijd in verband met het feit dat verzoeker een alleenstaande minderjarige is, heeft verweerder in redelijkheid kunnen voerwegen dat verzoeker, die ten tijde van het bestreden besluit de leeftijd had van ruim 15 jaar, het onderzoek naar adequate opvang in Afghanistan heeft gefrustreerd door de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen, als overwogen in de rechtsoverwegingen 12 en 13. Verweerder heeft ter zake niet gehandeld in strijd met zijn beleid, opgenomen in paragraaf B14/2.3.2. van de Vreemdelingencirculaire 2000. Onder die omstandigheden kan de weigering ter zake stand houden.'

Wederom heeft de rechtbank geen rekening gehouden met het geheel van feiten en omstandigheden dat ten grondslag ligt aan de onderhavige zaak. Immers, de heer Yusofi zal terug worden gestuurd naar Afghanistan. Een land waar geen opvang is voor minderjarigen en waar het risico voor minderjarigen om geronseld te worden levensgroot is. In de gronden van het beroep, alsmede ter terechtzitting, is verwezen naar pagina's 87 en 88 van het algemeen ambtsbericht. In het kader van de vraag of de heer In het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning omdat hij minderjarig is had de rechtbank met alle feiten en omstandigheden rekening dienen te houden. Verweerder gaat uit van Afghanistan als het land van herkomst, verweerder twijfelt niet aan het feit dat er in Afghanistan geen adequate opvang is. Dit is ten onrechte niet onderkend door de rechtbank. Er is dan ook sprake van een gebrekkige motivering van de rechtbank.

Grief 8:

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 17 als volgt:

'Artikel 3 van het IVRK heeft geen verdere strekking dan dat bij procedures als de onderhavige met de belangen van de betrokken kinderen wordt rekening gehouden.'

Pagina: 6/6

Uw referentie: /

Onze referentie: S111351230124\HB MZ/MZ

Datum: 11-03-2011

Voor zover artikel 3 van het IVRK als een direct toepasbare norm inhoudt, kan op grond van het bovenstaande niet worden volgehouden dat verweerder in strijd met deze bepaling heeft gehandeld. Verzoeker heeft voorts het beroep op artikel 24 van het Handvest EU niet nader onderbouwd. Bij gebreke daarvan kan op grond vna het bovenstaande niet worden volgehouden dat verweerder in strijd met deze bepaling heeft gehandeld.'

In voornoemde rechtsoverweging oordeelt de rechtbank dat er niet in strijd is gehandeld met artikel 3 IVRK. De motivering hieromtrent ontbreekt in zijn geheel. In de gronden van het beroep, alsmede in de zienswijze is gemotiveerd aangegeven dat de rechten van het kind geschonden zijn door dezelfde eisen te stellen aan de gedetailleerdheid van de verklaringen als aan een volwassen asielzoeker wordt gesteld. Er is geen rekening gehouden met de belevingswereld van een Afghaans jongetje (opgegroeid in Iran) ten tijde van de gebeurtenissen waarover hij drie jaar later in Nederland moet verklaren. Er is dan ook sprake van een motiveringsgebrek.

De voornoemde rechtsoverweging is bovendien tegenstrijdig. Enerzijds stelt de rechtbank dat er niet in strijd is gehandeld met artikel 3 IVRK, ten aanzien van artikel 24 van het handvest van de Grondrechten wordt gesteld dat dit beroep niet is onderbouwd. Het betreft eenzelfde bepaling, met dat verschil dat artikel 24 van het handvest wel directe werking heeft, het is dan ook onjuist te stellen dat het beroep op artikel 3 IVRK wel voldoende is gemotiveerd en het beroep op artikel 24 van de grondrechten niet. Daarbij is er wel sprake van afdoende motivering, in zowel de zienswijze als de gronden van het beroep is uitgebreid aangegeven op welke wijze de rechten van het kind zijn geschonden en de wijze van toetsen niet in het belang van het kind is. De motivering van de rechtbank is dan ook innerlijk tegenstrijdig en daarmee onjuist.

Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen; derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoekt de heer u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.M.J. van Zantvoort

bijlage: uitspraak Rechtbank d.d. 4 maart 2011